

Tätä pyydettiin lisää, joten saamasi pitää, lukija. :) Kiitos palautteesta, kiva että kiinnostus heräsi! Ai niin, ja tässä kohtaa on varmaan ihan hyvä idea varoittaa etten välttämättä suosittele tätä tarinaa kaikkein herkimmille tai kovin nuorille henkilöille, se sisältää varsin rajua väkivaltaa.

* 4. Luku Muutaman rivin päässä istui hänen ensirakkautensa Sini. Tytön iho sinersi. Madot kiipeilivät hänen vaaleilla palmikoillaan ja kasvoillaan. Hiukset olivat pidemmät kuin hän muisti, tai ehkä ne olivat kasvaneet. Hänellä oli se sama valkoinen puuvillamekko, mikä hänellä oli ollut silloin juhannuksenakin. Mekko oli paikoin repeytynyt ja sotkeutunut multaan. Silti Matti tunnisti sen varmasti samaksi mekoksi. Hän piteli sylissään jotain. Matti ei nähnyt mitä. Matti kiinnitti huomiota Sinin vieressä istuvaan vainajaan, jolla oli hirttoköyden pätkä kaulassaan. Hän tajusi, että se oli Jaakko. Jaakko oli ollut hänen paras ystävänsä lapsesta asti. Jaakolla oli tummat vaatteet, ja ruskeat hiukset olivat pelkkää takkua. Hänen kasvoistaan roikkui mätää lihaa ja niiden alta pilkotti luuta. Ja heitä katsellessaan hän palasi kertaheitolla viisitoista vuotta ajassa taaksepäin, niihin muistoihin jotka hän oli kaikki nämä vuodet yrittänyt parhaansa mukaan unohtaa. Sini asui äitinsä kanssa hänen naapurissaan, kun he olivat lapsia. Jaakko asui hieman kauempana isänsä ja isoveljensä Juhan kanssa. He olivat aina leikkineet kolmistaan. Tai aina silloin kun heillä oli aikaa leikkiä. He olivat kaikki köyhistä talonpoikaisperheistä ja he olivat autelleet kaikissa talon töissä melkein siitä asti kun oppivat kävelemään. Paljon aikaa leikeille ei siis ollut, joten yleensä he keksivätkin töidensä lomassa erilaisia tapoja viihdyttää itseään. Sini oli villi tyttö, sellainen joka tykkäsi leikkiä poikien leikkejä. Hän oli pieni, hontelo ja pisamanaamainen lapsi ja hänen pitkät vaaleanruskeat hiuksensa olivat aina takussa. Hänellä oli naama aina likainen ja liian pitkä otsatukka, jonka alta katsoivat harmaat, ilikuriset silmät. Hän oli niitä tyttöjä, jotka eivät koskaan jääneet sanattomiksi – ja usein hän sai aikuisetkin hämmentymään suorasukaisuudellaan. Hänellä oli kyky saada ihmiset laskemaan kaikki suojuksensa edessään, mutta myös tarkkanäköisen terävä kieli jota hän käytti erityisesti silloin kuin joku yritti saada hänet tuntemaan olonsa epämukavaksi. Hän oli pikkuvanha olematta kuitenkaan alentuva tai vakava. Hän ei sietänyt teeskentelyä missään muodossa. Hänen vilpittömyytensä oli hyvin lähellä röyhkeyttä – se oli juuri sitä tuhoisinta laatua, joka sai hänet laukomaan epämiellyttäviä totuuksia vasten kasvoja juuri väärällä hetkellä. Hän ei tehnyt sitä sen enempää ilkeyttään kuin typeryyttäänkään – hän ei vain yksinkertaisesti osannut pitää suutaan kiinni. Hän sanoi aina sen mitä ajatteli yhtään kiertelemättä. Hätkähdyttävintä hänessä oli kuitenkin hänestä huokuva surullisuus. Jo lapsena hänen silmissään oli syvää tuskaa, jonka Matti vaistomaisesti tunnisti ja juuri se ääneen lausumaton tuska yhdisti heitä. Sini oli Matille kuin sisko. Jotenkin pelkkä hänen läsnäolonsa sai tuskan Sannasta helpottamaan. Jaakko oli heistä isokokoisin, mutta se ei kyllä ollut paljon sanottu. Hänellä oli jo lapsena rujan näköiset kasvot jotka toivat enemmänkin mieleen metsänpeikon kuin ihmisen. Nenä oli hassusti vääntynyt ja huulet näyttivät siltä kuin ne olisivat olleet koko ajan vähän turvoksissa. Silloin harvoin kun hän hymyili, saattoi huomata, että häneltä puuttui huomattavan paljon hampaita ja osa hampaista oli lohkeillut. Ruskea, lyhyt tukka oli aina pörröinen ja peitti suurimman osan hänen kasvoistaan. Tuuheiden, lähes yhteen kasvaneiden kulmakarvojen alta katsoivat suuret, tietävät silmät. Joskus hänellä oli niin aikuismainen ilme kasvoillaan, että se oli outoa. Jaakko oli luonteeltaan hiljainen ja mietтелиäs. Hän puhui harvoin, ja jo lapsena hän oli tottunut sulkeutumaan kuoreensa. Itse asiassa aina, kun hän tunsu olonsa vähänkin epämukavaksi, hän vetäytyi juroon hiljaisuuteensa, otti kasvoilleen ilmeen joka oli kuin kivettynyt ja jos häntä yritti puhutella hän vastasi yhdellä sanalla tai ei ollenkaan. Hän oli lapseksi hämmästyttävän järkevä ja johdonmukainen, mutta samaan aikaan tuskallisen ujo ja epävarma itsestään. Hän kiusaantui helposti ja jokin hänen tavassaan katsoa olkansa ylitse oli häiritsevää. Aivan kuin hän olisi

jatkuvasti pelännyt jotain. Hänessä oli sellaista herkkyyttä ja haurautta, joka herätti vaistomaista suojeluhalua – jokin hänessä toi mieleen ansaan joutuneen eläimen. Toisaalta silloin kun hän jostain innostui, hänen intonsa oli tarttuvaa. Juha oli Jaakkoa vain kuusi vuotta vanhempi, vaikka sitä oli hänen ulkonäkönsä perusteella vaikea uskoa. Jo niin nuorena hänellä oli kovassa työssä muokkautunut – ja ruhjoutunut – vartalo. Hän oli ikäisiään pidempi ja lihaksikas sillä tavalla, miten työmiehet ovat. Hänen kätensä olivat täynnä kovettuneita rakkuloita. Hiukset olivat hieman tummemmat kuin Jaakolla, mutta samalla tavalla ne valuivat hänen kasvoilleen kampaamattomina. Hän olisi voinut olla komeampi versio Jaakosta, jos hänellä ei olisi ollut kasvoja, joista oli mahdotonta löytää hauskannäköisiä piirteitä. Silmät olivat pienet ja häijyt, nenä aivan liian suuri hänen kasvoihinsa ja suu jatkuvasti vinossa, ivallisessa virneessä. Se ei kuitenkaan ollut hänessä huomiota herättävintä. Hän oli ollut 5-vuotiaasta asti isänsä apuna teurastamolla siivoamassa verta ja suolenpätkiä tai katkomassa kartanoiden omistuksessa olevien kanojen kauloja kirveellä - tai kirveen puutteessa vääntänyt niiltä niskat nurin paljain käsin. Jo lapsena hänen kasvonsa ja kehonsa olivat siten täynnä hätääntyneiden kanojen nokkimia rumia arpia, jotka muodostivat irvokkaan verkoston hänen iholleen. Ne eivät koskaan ehtineet kunnolla parantua ennen kuin hän sai taas uusia haavoja ja veivät viimeisenkin toivon mitä tuli hänen kasvojensa komeuteen. Samalla ne merkitsivät hänet pysyvästi ammattiinsa. Hän oli teurastaja – oli aina ollut ja tuli aina olemaan, koska ei muusta tiennyt. Jaakkoa olisi varmasti odottanut samanlainen kohtalo, ellei hänen kuoleva äitinsä olisi kiristänyt mieheltään lupausta, ettei tämä veisi lasta teurastamolle, ennen kuin hän olisi tarpeeksi vanha. Se ei ollut hyvä paikka lapsille, hän sanoi viimeisiksi sanoikseen. Vain tuntia Jaakon syntymän jälkeen, hänen äitinsä veti viimeisen henkäyksensä tietämättä, että viimeisillä sanoillaan sinetöi molempien poikiensa kohtalon - tajuamatta, että hänen vanhemman poikansa jo silloin irvokkaasti arpeutuneet kasvot tuijottivat ovensuusta raivoisasti vastasyntyntä veljeään, joka toisin kuin hän, sai mahdollisuuden valita. 10-vuotiaana Juha teurasti ensimmäisen lehmänsä ja oppi pilkkomaan sen ruhon lihakirveellä täysin oikeaoppisesti. Ja hänen katkeruutensa syveni. Jaakon isä piti lupauksensa – tietenkin. Miten hän olisi voinut olla pitämättä? Kuten melkein kaikki siihen aikaan, hänkin uskoi vakaasti, että vainajat jäisivät vainoamaan, jos kokivat että niille oli jotain väärinperustein luvattu. Niinpä Jaakko sai autella muissa talon töissä, kunhan kylliksi kasvoi, mutta teurastamolle hän ei joutunut. Suurimman osan ajastaan hän vietti Sinin ja Matin kanssa metsässä luonnon antimia keräillen, ansoja viritellen, niitä tarkistellen tai ongella istuen. Niin paljon kuin Jaakon isä edesmennyttä vaimoaan ja hänelle antamaansa lupausta kunnioitti, teurastajana ja käytännöllisenä miehenä hän kuitenkin ajatteli, että täytyihän pojan jotain perusasioita osata. Niinpä Jaakko osasi jo 7-vuotiaana nylkeä melkein minkä tahansa eläimen, joka sattui hänen ansoihinsa jäämään. Hän opetti taidon myös uteliaasti katsovalle Sinille ja hieman pahoinvoivalle Matille. Nylkemisen jälkeen hän erotteli sisäelimet, lihat, turkin ja luut kaikki erikseen. Luista ja sisäelimistä tehtiin luusoppaa, turkit käytettiin vaatteisiin ja lihat suolattiin ja kuivattiin. Sini oppi taidon niin hyvin, että Jaakko lahjoitti hänelle pienen sahalaitaisen veitsen, jossa oli hieno puinen kahva. ”Eipähän tarte aina käyttää mun veistä”, Jaakko sanoi kuin se olisi ollut maailman luonnollisin asia. Sini hymyili ja halasi häntä lujasti vilpittömään tapaansa saaden hänet punastumaan korviaan myöten. Siitä lähtien Sini piti aina veistä mukanaan, hän uskoi sen tuottavan onnea. Jaakko osasi myös viiltää eläimen kurkun auki niin, ettei yksikään veripisara mennyt hukkaan, kun hän valutti sitä tonkkaan. Veri oli arvokasta. Siitä tehtiin veripalttua tai se käytettiin keiton liemeksi. Jaakko kertoi Sinille ja Matille, että oli monet kerrat saanut Juhalta haukkuja jos verta oli mennyt vähänkin hukkaan. Sitä hän ei kuitenkaan vielä silloin sanonut, että hän oli monet kerrat myös sylkenyt

verensekaista sylkeä ja hampaitaan nurmikolle jos näin oli käynyt. Hän oppi nopeasti, miten arvokasta veri oli. Oli sellaisiakin kertoja kun saalista ei tullut. Silloin he keräsivät kesäisin marjoja ja yrttejä suuriin punottuihin koreihin ja syksyisin sieniä. Usein he olivat koko päivän metsässä ja eväänä heillä oli kullakin pullot maitoa ja voileipiä. Aikaa tappaakseen he kertoivat kauhutarinoita tai kylällä kuulemiaan juttuja. Jaakko oli siinä paras, joten yleensä aina hän kertoi. Häntä oli hauska kuunnella. Hän aina eläytyi tarinoihin ja osasi muuttaa ääntään sopivasti oikeissa kohdissa, säikäyttää tai pitää dramaattisia taukoja. Usein hän kehitteli eteenpäin tarinoita, joita oli kuullut ja teki niistä omiaan, niin ettei koskaan voinut tietää mitä seuraavaksi tapahtui vaikka olisikin aiemmin kuullut jonkun version tarinasta. Erityisen hyvin Matti muisti hänen kertomuksensa keijukaisen ja menninkäisen kohtaamisesta. He istuivat korit täynnä mustikoita lammen rannalla ja söivät eväitään. Syötyään Sini pyysi Jaakkoa kertomaan tarinan. Jaakko ei edes miettinyt tarinaansa kauaa. Hän antoi Sinin ja Matin uppoutua hänen ääneensä. Hän nautti saadessaan heidän täyden huomionsa, vaikka ei yleensä sellaisesta nauttinutkaan.

5. Luku "Olipa kerran menninkäinen, joka eräänä iltana kohtasi kauniin keijukaisen. Oikeastaan heidän ei olisi koskaan pitänyt kohdata, sillä normaalisti menninkäisillä on tapana herätä vasta kun yö on pitkällä ja keijukaiset nukahtavat auringon laskettua. Silti monien pienien sattumuksien kautta, mitä tapahtuu jatkuvasti, he sattuiivat kohtaamaan. Keijukainen oli utelias luonne, kuten monet keijukaiset ovat, eikä hän ollut eläessään nähnyt yötä tai pimeää. Keijukaiset menevät nukkumaan kukkien terälehdistä hyvissä ajoin ennen kuin aurinko laskee, sitä ennen niillä on tapana tanssia metsäaukealla, kunnes alkaa hämärtää. Keijukaisten tanssi on hämmästyttävän kaunis näky, ne tuovat mieleen lehden leijailun tuulessa, ne syöksähtelevät ilmassa samaan aikaan hämmästyttävän siroasti ja nopeasti, liikkeet ovat vapautuneita, harkitsemattomia ja lumoavia. Sinä iltana keijukainen piiloutui pensaikkoon tanssien jälkeen, kun muut menivät nukkumaan ja jäi yksin katselemaan kaunista auringonlaskua. Hän ei ollut eläessään nähnyt taivasta niin kauniina – kuin liekehtivänä, unenomaisena. Hän alkoi tanssia yksinään, keinutella hentoa vartalooaan kunnioittaen tuota kaunista näkyä. Menninkäinen taas heräsi tavallista aikaisemmin, eikä saanut enää unta vaikka kuinka yritti. Samalla hetkellä hän päätti mennä kävelemään metsään. Menninkäiset ovat normaalisti liikkeellä vasta hämärän tultua, koska ne ovat ulkonäöltään niin rujoja, ettei kukaan kestä katsella heitä päivänvalossa. Hän käveli pitkät ajat ilman mitään sen kummempaa päämäärää, kunnes näki keijukaisen. Menninkäinen ei ollut eläessään nähnyt mitään niin kaunista, ja hän pysähtyi tuijottamaan näkyä huumaantuneena. Keijukaisen sirous, hauras kauneus ja unelmoivat kasvot liikuttivat hänen sydäntään ennen kokemattomalla tavalla. Hän katsoi keijukaista pitkään ja tiedosti ensimmäistä kertaa oman rumuutensa – vääntyneet raajat, pedon naaman, tumman karvan peittämän rujan ruumiin. Keijukainen tanssi menninkäistä huomaamatta, eikä edes tajunnut, että alkoi hämärtää. Hän ei edes osannut odottaa sitä, eihän hän ollut koskaan nähnyt yötä. Kun pimeys siis yhtäkkiä laskeutui ja puut peittivät kuun vähäisen valon, keijukaisparka joutui paniikkiin, luuli sokeutuneensa, kun ei nähnyt eteensä, törmäsi puuhun ja putosi mätäkähtäen maahan. Hän tuijotti ihmetellen ja peloissaan ympärilleen, tietämättä mitä tehdä tai mitä tapahtui. Menninkäinen katseli keijukaista ja tajusi, että tuo hauras, valoa hohtava olento olisi helppo saalis yön saalistajille, jotka pian tulisivat esiin koloistaan. Päivisin keijukaisia ei saa mikään elävä olento kiinni, kun ne syöksähtelevät ilmassa ja tarkkasilmäisinkin erehtyy helposti luulemaan niitä pelkiksi auringonsäteiksi, mutta yöllä tuollaisesta hohteesta olisi pelkkää haittaa – se näkyi kilometrien päähän, vaikka ei näkisikään pimeässä. Ja yön saalistajissa oli se huono puoli, että ne näkivät pimeässä ja ne olivat kuolettavan nopeita. Esimerkiksi pöllö oli kyllin nopea saamaan

varomattoman menninkäisenkin kiinni, vaikka ne näkivät pimeässä, kuulivat niiden äänettömät siiveniskut ja osasivat piiloutua salamannopeasti. Menninkäinen tuijotti keijukaisparkaa ja punnitsi päätöstään. Hän tiesi, että olisi itse yhtä lailla vaarassa tuon olennon seurassa – viisainta olisi juosta niin nopeasti kuin jaloista pääsi ja toivoa, että se jotenkin selviäisi. Mutta hän ei saanut jalkojaan liikkeelle. Hän ei kyennyt jättämään keijukaista oman onnensa nojaan. Niinpä seuraavassa hetkessä hän tarttui lujasti keijukaisen käteen ja sanoi niin lempeästi kuin osasi: ”Älä pelkää, olen ystävä. Autan sinut kotiisi, mutta meidän täytyy olla nopeita. Täällä ei ole turvallista. Ymmärrätkö?” Keijukainen tietysti säikähti, tuijotti suoraan menninkäiseen häntä näkemättä. ”Mitä oikein tapahtui? Miksi en näe mitään?” Keijukainen ihmetteli. ”Älä siitä huoli, se on vain yö. Se menee ohi. Parempi kun et näe minua. Seuraa vain minua niin vien sinut turvaan. Missä on kotisi?” ”Niityllä”, keijukainen sanoi hiljaa. Menninkäinen huokaisi helpotuksesta. Se ei ollut kaukana, he saattaisivat jopa selvitä. ”Pysy minun lähelläni ja liiku mahdollisimman nopeasti. Tämä on varmaan tyhmä kysymys, mutta voiko tuon hohteen tuota noin... Sammuttaa?” Keijukainen katsoi menninkäistä hämmentyneenä. ”En ymmärrä mitä tarkoitat”, hän sanoi. ”Niin ajattelin. Antaa olla”, menninkäinen mutisi. Ja niin menninkäinen alkoi toimia vaistojensa mukaan ja juosta nopeaan tahtiin yli kantojen ja kivien, vetäen keijukaista perässään, otettaan hellittämättä, koko ajan kuulostellen, tarkkaillen ja haistellen ympäristöään. ”Voisitko hidastaa vähän”, keijukainen kysyi hiljaa. Menninkäinen katsoi häntä ja tajusi siinä samassa toisenkin ilmeisen vaaran. Menninkäinen kykeni liikkumaan nopeasti maankamaralla, koska hänellä oli paksu nahka ja pitkät jalat, häntä ei haitannut sen enempää terävät kivet, neulaset kuin mikään muukaan mikä polulta sattui löytymään - mutta toisin oli keijukaisen laita. Keijukaisen hauras iho oli jo lyhyen matkan jälkeen verisillä naarmuilla, hän kun oli paljain jaloin ja hänellä oli hennon ruumiinsa peittona vain ohut harsomainen kangas, niinpä oksat raapivat hänen ihoaan, ja terävät kivet jalkapohjia. Hän oli uupunut ja peloissaan oudosta tilanteesta, johon oli joutunut ja hänellä alkoi olla kylmä. ”Emme voi, olen pahoillani”, Menninkäinen sanoi päättäväisesti. Hän juoksi nytkin huomattavasti hitaammin kuin normaalisti, ja hänestä tuntui kuin hän olisi raahannut räsynukkea perässään. Keijukainen puri huultaan kivusta joka kerta kun hänen jalkansa osuivat maahan, itki hiljaa ja oli selvästi tuskissaan. Menninkäinen tajusi lopulta, ettei hänen liikkumisestaan tulisi mitään. Pysähtyminen merkitsi kuitenkin hengenvaaraa, oli pysyttävä liikkeessä. ”Minä kannan sinua”, menninkäinen sanoi lopulta. He pääsivät siten hieman nopeammin, tosin se teki hänestä suojattoman, kun hän ei voisi puolustautua mahdollisia vihollisia vastaan raapimalla. Niitylle ei kuitenkaan ollut enää pitkä matka, eikä keijukainen painanut juuri mitään. ”Miten sinä näet kulkea täällä?” Keijukainen kysyi. ”Se on minun luontoni”, menninkäinen totesi lyhyesti, ”Niin kuin sinun luontosi on lentää päiväisin.” Hän kuulosti syyttävämmältä kuin tajusikaan. Yhtäkkiä hän kuuli lähes äänettömän suhinan, jonka vain menninkäisen korvat saattoivat kuulla ja jota kaikki menninkäiset pelkäsivät, tunnisti sen vaistomaisesti siiveniskuiksi – pöllöksi – ja jokainen alkukantainen vaisto käski häntä pudottamaan keijukaisen sylistään ja juoksemaan minkä jaloistaan pääsi, juoksemaan henkensä edestä ja piiloutumaan ja hän yritti ajatella mahdollisimman nopeasti. Hän tajusi myös, että metsä päättyi, niitty oli vain muutamien metrien päässä. ”Olemme kohta niityllä”, menninkäinen sanoi hiljaa keijukaiselle ja yritti estää ääntään värisemästä. Hän tiesi, mitä hänen täytyi tehdä, ”Kuuntele tarkkaan: heitän sinut pian ilmaan ja kun teen niin, lennä niin nopeasti kuin pystyt noiden puiden lävitse, äläkä katso taaksesi tai pysähdy vaikka mitä kuulisit. Ymmärrätkö?” ”Mutta miksi...?” Siiveniskut kuuluivat nyt lähempää. ”Ymmärsitkö? Ei ole aikaa selittää.” Ja vastausta odottamatta hän heitti keijukaisen ilmaan voimiansa takaa metsän reunaan, ja jäi vielä hetkeksi seuraamaan pientä

valonsädettä, joka loittoni hänestä. Siiveniskut lähenivät yhä, nyt hän jo näki pöllön lentävän matalalla, syöksyvän häntä kohti, hän loi viimeisen silmäyksen valoon, joka hävisi hänen näköpiiristään. Hän tunsu julmat pedonkynnet niskassaan, ne raatelivat hänen turkkiaan säälimättömästi. Hän raapi höyheniä ja puri jalkoja – se oli hänen kannaltaan hyödytöntä, mutta keijukaiselle se saattaisi voittaa aikaa, joten tuskastaan välittämättä hän raapi ja puri kuin mieletön, pöllö kirkui, pudotti menninkäisen kynsistään ja lensi pois. Menninkäinen makasi tuskissaan maassa kykenemättä liikkumaan. Se oli pahoin haavoittunut ja tiesi kuolevansa, mutta se ei haitannut häntä. Hänen viimeinen ajatuksensa oli, että hänen elämällään oli ollut merkitys, kun hän oli saanut kohdata ja pelastaa jotain niin kaunista kuin keijukainen. Ja hän hymyili viimeisen kerran. Aamulla keijukaiset löysivät hänen pienen, raadellun ruumiinsa niityn reunasta ja kaikki tunsivat peittelemätöntä inhoa sitä kohtaan, tietämättä mitään uhrauksesta, jonka se oli tehnyt.” ”Mie en tykkänny tosta jutusta”, Sini sanoi suorasukaiseen tapaansa Jaakon lopetettua. ”Miks et? Kerronko sen niin huonosti?” Jaakko kysyi ja hänen äänestään kuuli, että hän oli loukkaantunut. ”Ei, mie tykkään siitä miten sie kerrot sen. Mut en siitä mitä siinä tapahtuu. Se keijukainen on ihan tyhmä.” ”Miten niin?” ”No mikä ihmeen oikeus sillä on inhota sitä menninkäistä vaan siksi, et se on muka ruma?” Sini tuhahti turhautuneena. Jaakko oli pitkään hiljaa. ”No, mut niin asiat vaan on”, Jaakko mutisi lopulta kiusaantuneena, ”Siksihän se elää yöllä ko se on ruma...” ”Ihan tyhmää”, Sini sanoi huuliaan mutristaen, ”Se keijukainen ois ansainnu kuolla sen menninkäisen sijasta.” ”Ei sitä voi noin aatella...” ”Ai miksei?” Sini kysyi haastavasti. Jaakko tuijotti maahan osaamatta sanoa mitään. ”Mie aattelen kuule just niinko miuta huvittaa”, Sini ärähti yhtäkkiä vihaisesti, ”Anna olla viimonen kerta ko rupeet miulle kertoon mitä mie saan aatella ja mitä en.” ”Elä ny räksytä siinä”, Matti puuttui puheeseen, ”Ei Jaakko sitä varmasti silleen tarkottanu.” Jaakko mutisi jotain anteeksipyyynnön tapaista katse maassa ja silmät surullisina. Koko loppupäivän hän oli sulkeutunut kuoreensa, eikä mikään mitä Sini ja Matti tekivät tai sanoivat saanut häntä rentoutumaan. Usein heillä oli tapana uida kilpaa. Eräs sellainen kerta lujitti heidän ystävyytensä lopullisesti. Ironista kyllä, se kerta meinasi johtaa Matin kuolemaan. He olivat keränneet korinsa täyteen mustikoita, ja pysähtyivät lepäämään järven rannalle. ”Hei, uijaan kilpaa! Kuka on eka veessä!” Sini huusi yhtäkkiä ja heitti mekon pois päältään. Pojat seurasivat hänen esimerkkiään ja heittivät nopeasti vaatteensa nurmikolle. Sini oli ensimmäisenä vedessä ja lähti uimaan nopeasti. Jaakko ja Matti seurasivat häntä. Matti nautti veden viileydestä ja kilpailusta eikä edes huomannut kuinka pitkälle he olivat innoissaan uineet. Jaakko saavutti jo Siniä, mutta Matti jäi jälkeen. Hän alkoi väsyä. Raajat tuntuivat painavilta, eikä hän jaksanut enää uida. Hän tunsu päänsä painuvan pinnan alle. Hän yritti pitää itseään pinnalla, ja huutaa toisille, mutta ei jaksanut. Hän potki väsyneillä jaloillaan ja kääntyi uimaan rantaan päin. Sen jälkeen hän muisti vain tunteneensa voimakkaan kiskaisun, ennen kuin painui veden alle. Äiti oli joskus kertonut hänelle Näkistä ja hän oli varma, että nyt se Näkki vei hänet. Se oli hänen viimeinen ajatuksensa, ennen kuin hän menetti tajuntansa. Hän tajusi vain hämärästi jonkun tarttuvan häneen. Hän havahtui siihen, että häntä läpsittiin naamaan ja ravisteltiin. Hän tajusi olevansa rannassa ja yski vettä. Jaakko ja Sini katsoivat häntä hymyillen helpottuneina. Jaakko oli tajunnut sen ensin. Hän oli ehtinyt ensin hänen luokseen ja hetken päästä Sinikin oli sukeltanut ja he olivat yhdessä saaneet raahattua hänet takaisin pintaan. Sitten he olivat kuljettaneet hänet välissään rantaan. ”Ookko hengissä?” Sini kysyi ja hymyili tutulla tavallaan. ”Melkein. Tavallaan. Kai.” ”Mie voitin, mutta aika täpärästi”, Sini sanoi asiallisesti. ”Myönnän tappioni.” ”Sietääki. Jos vaikka seuraavaks kilpailtas iha kuival maalla?” Jaakko sanoi niin pikkuvanhalla äänellä, että Matin teki mieli nauraa. Keuhkoja

kuitenkin poltti liikaa, eikä hän jaksanut kuin naurahtaa heikosti. ”Sopii.” Eivät he uintikilpailuja siihen lopettaneet, mutta siitä lähtien he kääntyivät aina hyvissä ajoin rantaan päin.